

Evra 6

– Ahmet Erbey · 28 Nisan 2012

Yorgun bir Cumartesi
Bir vaktine kadar gecenin,
Kalemle baş başa...
Tedirgin ve somurtkan bir şiir
Yalnız içilen bir sigaranın izmaritinden,
Düşen hüznün içinde kayboluyorum.

Gitmekti belki de dalıp gitmek bir boşluğa
Ya sonra?
Sonrasını düşünen kim?
Atıp derin bir boşluğa dalıp gitmek çelimsizce
Çalım atmak belki hayata ilk defa...
İlk defa gitmek şuursuzca
Dengeleri alt üst edip
Kaybolmak diğer yüzünde aynanın
Ayna bahane ya sevgilinin gözlerinde kaybolmaktı belki de tek düşünce
Sonra; yine gitmek.
Uzun soluklu bir şiir gibi...
Daha önce çizilmemiş bir resim gibi
Daha önce denenmemiş bir hikâyenin kahramanı gibi...
Gitmek,
Ateş böcekleriyle dertleşmek,
Sonra ağlamak kaldırımlarla
Sahipsizliğine yüreğimin.
Kırmak bahtını gidişlerin ve dönüşlere dönüşse
Bütün gidişler...

Bak yine olmadık hayaller kuruyorum
Kokun başka ten de yer edinmişken kendine
Herkes bir yerdeyken
Ben kendim bile olamıyorum
Ne yaparsın Evra!
Elimden bu geliyor kalemimde yanıyorum...

Bazen dokunayım diyorum.

Kalemin ucuyla
Dürteyim ölümü hani varlığımdan haberdar olsun diye.

Sonra nisan havası edasında bir sersemlik üzerime çullanıyor.
Her şey farklı bir şekil,
İçtiğim çayın tadı soğuk.
Duvarlar eskisi gibi sıcak gelmiyor
Tülleri perdeleri yansıtmıyor gözlerini
Başka bir diyarda yüreği şimdi yatağımın.
Tuhaf!
Son demlerde hayallerinden de tat alamıyorum ya neyse!
Yüzümden tebessümlerim vardı ya hayata dair
Sanırım çok sevmişsin onları ç/aldın giderken
Ne diyeyim Evra
Helâli hoş olsun.
Hadi perdelerini çektim yüreğimin.
Noktanın ilk defa isyan ettiği yerde
Son buluyor nefesi şiirin.
Ne söylersem boş seviyorum seni Evra...